

100e geboortedag stamapostel Hans Urwyler (aanvulling)

Zijn geloof, zijn vooruitziende blik en zijn nederigheid maakten hem tot een vormende persoon in de nieuw-apostolische geschiedenis: stamapostel Hans Urwyler zou op 20 februari 2025 100 jaar geworden zijn.

Als aanhangers van de Reformatie emigreerden zijn voorouders tegen het einde van de zestiende eeuw vanuit Zuid-Frankrijk naar Zürich, Bern en het kanton Aargau in Zwitserland. Hans Urwyler zei over zijn grootvader, Hans Plüss: “Hij had grote waardering voor het gereformeerde geloof dat door Luther en Zwingli werd gepredikt.” Hans Plüss werd in 1905 nieuw-apostolisch en was later opziener.

Samen met zijn twee broers groeide Hans op in een nieuw-apostolisch gezin in Bern, Zwitserland. De waarden waar hij zijn hele leven naar leefde - geloof, nederigheid en verantwoordelijkheidsgevoel - werden hem al op jonge leeftijd ingeprent. Zijn jeugd werd gevormd door de Grote Depressie en later de Tweede Wereldoorlog.

In 1923 begon zijn vader zijn eigen bedrijf in de auto-industrie, die toen nog in de kinderschoenen stond, en richtte hij de eerste school voor chauffeurs op. Hans ging qua carrière dezelfde kant op. Hij ging vier jaar in de leer als monteur en ging daarna naar de technische hogeschool in Bienne, waar hij afstudeerde met een diploma autotechniek. Samen met een partner richtte hij vervolgens zijn eigen bedrijf in de automobielsector op, dat hij 25 jaar lang leidde.

Hans Urwyler was een toegewijd lid van zijn gemeente en zette zich in, zoals hij het zelf uitdrukte, “waar het nodig was en zijn krachten het toelieten”. Als kind leerde hij al een harmonium/orgel bespelen. Later dirigeerde hij het nieuw opgerichte koor van de gemeente in Schwarzenburg in Zwitserland. Omdat er maar drie mappen waren voor twintig koorleden, kopieerde de jonge dirigent de liederen met de hand.

In 1949 trouwde hij met Hedi Wenger, wier huwelijk werd gezegend met twee zonen. In hetzelfde jaar werd Hans Urwyler gewijd tot zijn eerste ambt als onderdiaken. Verdere ambten volgden, bijvoorbeeld in 1966: “Het verontrustte me te denken dat ik het werk van onze oudste Eberhart zou moeten uitvoeren.”

In 1969 werd hij als opziener benoemd. En in de nieuwjaarsdienst van 1976 werd hij niet alleen tot apostel gewijd, maar tegelijkertijd ook tot districtsapostel voor het werkgebied Zwitserland.

Toen stamapostel Ernst Streckeisen op 8 november 1978 tijdens een buitenlandse reis overleed, koos het apostelcollege tien dagen later Hans Urwyler tot zesde stamapostel. Hij nam de leiding van de Nieuw-Apostolische Kerk over in een tijd van omwentelingen. In de jaren '70 van de vorige eeuw waren er dramatische veranderingen in de westerse samenleving. Traditionele kerken hadden aan invloed ingeboet en veel mensen twijfelden aan oude zekerheden. Stamapostel Urwyler ging behoedzaam en vooruitziend met deze ontwikkelingen om. Hij stond voor een kerk die vooruit ging en zich ontwikkelde zonder haar wortels te verlaten.

Onder zijn leiding werd Pinksteren meer op de voorgrond geplaatst en als speciaal feest in het liturgische jaar gevierd. Zondagschool voor kinderen tot zes jaar werd geïntroduceerd. En vanaf de jaren '80 van de vorige eeuw werden er steeds meer kerkdiensten met beeld en geluid uitgezonden.

De belangrijkste ontwikkeling die hij voorstond kan het best beschreven worden onder de bekende term “persoonlijke verantwoordelijkheid”. Hij zei: “We kunnen niet beslissen over de waardigheid of onwaardigheid van onze broeders en zusters. Iedereen is er zelf verantwoordelijk voor, omdat God niet partijdig is. Iedereen die verlossing en rust voor zijn ziel verlangt, moet dat kunnen ontvangen.” In de kerk zette dit een culturele verandering en liberalisering in gang.

In de Richtlijnen voor ambtsdragers wordt over dit onderwerp vandaag het volgende gezegd: “Als zielzorgers moeten ambtsdragers de persoonlijke verantwoordelijkheid van de leden en hun keuzevrijheid respecteren.” Ook de nieuw-apostolische leer in de catechismus gaat hierop in en zegt dat ambtsdragers de persoonlijke verantwoordelijkheid niet alleen moeten respecteren, maar ook moeten stimuleren.

Stamapostel Urwyler was ook de eerste die de dialoog met andere kerkgenootschappen aanmoedigde. In zijn ogen was de Nieuw-Apostolische Kerk geen geïsoleerd kerkgenootschap, maar een deel van het wereldwijde christendom. Op zijn voorstel werd contact gelegd met de Apostolische Gemeinschaft in Duitsland. Dit was het begin van een lange en kronkelige weg, die eindigde met de ondertekening van een verzoeningsverklaring in 2014.

Zijn vermogen om mensen te bereiken met zijn hartelijke manier van doen was een belangrijke eigenschap van deze stamapostel. En dus kan iedereen die over hem schrijft niet nalaten om zijn zachtaardige en liefdevolle aard te vermelden. Zijn opvolger Richard Fehr schreef over hem: “Zijn dienst en werk, dat werd gekenmerkt door grote liefde, is voor ons allen onvergetelijk. Zijn hartelijkheid straalde uit naar alle zielen die hij verzorgde en diende.”

Zijn familie was erg belangrijk voor stamapostel Urwyler en hij gaf toe: “Ik heb een tweede baan. Die van grootvader. Maar in deeltijd.” Er is het onvergetelijke verhaal van zijn kleinzoon die zijn been vastklemde toen de ouders van de jongen hem op een avond kwamen ophalen. Hij maakte met één woord duidelijk dat hij wilde blijven: dabliibe. Dit is Zwitsers-Duits voor dableiben (=blijven). Aan de hand van dit beeld wenste de stamapostel de gelovigen toe dat ze in de kerk een thuis voor hun geloof zouden vinden: “En als we allemaal hetzelfde gevoel hebben, dat wanneer we in de dienst zijn en waar we ook mogen zijn in Gods werk, en altijd dat woordje in het Zwitsers-Duitse dialect dabliibe (blijven) in gedachten houden, dan komt alles goed.”

“Alles is overal hetzelfde, maar toch heel anders”, zo beschreef Hans Urwyler wat hij zag op zijn wereldwijde reizen. Voor hem werd de liefde van de gelovigen voor God weerspiegeld in deze

verscheidenheid. Deze eenheid in verscheidenheid is tot op de dag van vandaag zowel een rijkdom als een uitdaging voor de kerk.

In 1987 kreeg stamapostel Urwyler een slopende beroerte, waardoor zijn vermogen om te werken sterk werd beperkt. In een brief aan het Apostelcollege, het bestuur van de internationale Eenheid van Apostelen, uitte hij zijn bezorgdheid over het welzijn van de kerk en de voortzetting van Gods werk. Op dat moment vroeg hij God al enige tijd om tekenen voor een opvolger. Ter gelegenheid van de districtsapostelvergadering in Londen stemden de verzamelde districtsapostelen en apostelen unaniem voor stamapostelhelper Richard Fehr.

Op 3 mei 1988 bezochten stamapostelhelper Fehr en de districtsapostelen Engelauf, Fernandes, Higelin, Karnick, Kraus, Kühnle en Steinweg de stamapostel in Bern. Stamapostel Urwyler was blij met de stemming van de apostelen. Ook hij was tot dezelfde naam aangetrokken. En zo wijdde stamapostel Urwyler zijn opvolger in deze kring.

De spreker van de apostelen, districtsapostel Arno Steinweg, beschreef later hoe de aanwezigen zo door emotie werden overmand dat ze minutenlang huilden: “Ik heb God vaak in mijn leven ervaren, maar dit was voor mij - en ik geloof ook voor de aanwezige apostelen - de grootste en heiligste na de zorgelijke tijden die eraan vooraf zijn gegaan.” In een brief aan de nieuw-apostolische christenen over de hele wereld wordt benadrukt dat stamapostel Urwyler deze beslissing “in het belang van de zaak des Heren heeft genomen en daarbij zijn eigen persoon opzij heeft gezet”. Zijn houding zou onze richting voor de toekomst moeten zijn.

Ondanks zijn gezondheidsbeperkingen bleef hij tot aan zijn dood in 1994 nauw met de kerk verbonden en onderhield contact met vele broeders en zusters. Op 17 november 1994 overleed stamapostel in ruste Hans Urwyler vredig in de kring van zijn familie. In een circulaire over het overlijden van zijn voorganger schreef stamapostel Fehr aan de apostelen: “Waar de liefde weent, troost het geloof”.

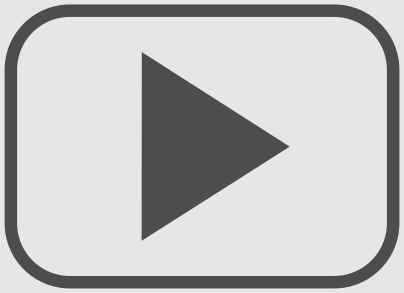
Veel van de vernieuwingen die Hans Urwyler naar voren bracht, geven tot op de dag van vandaag vorm aan de Nieuw-Apostolische Kerk: of het nu gaat om de verankering van de persoonlijke verantwoordelijkheid in de leer en de principes van zielzorg, het vieren van Pinksteren als een groot feest met vaak wereldwijde uitzendingen, of de basis voor ons begrip van de kerk van Christus.

Stamapostel Urwyler fungeerde als bruggenbouwer tussen traditie en ontwikkeling. Zijn persoonlijke benadering van zielzorg - zich inleven in en begeleiden van broeders en zusters op hun individuele geloofsreis in plaats van hen te betuttelen - heeft een onuitwisbaar stempel op de kerk gedrukt. Zo zal zijn naam onlosmakelijk verbonden blijven met een beslissende fase in de geschiedenis van de Nieuw-Apostolische Kerk.

Bron: NAC Today (artikel 1), NAC Today (artikel 2) - ook voor aanvullend beeldmateriaal

20. februari 2025

Youtube-Link

https://www.youtube.com/watch?v=SmS8L74wRwg

